

πολύτιμες νταντέλλες. "Ένας γαιώνης, μέσ' στο περιβόλι, έλεγε τό μονότονο σοκάτο του...

"Έκοψε μέσ' απ' τ'α σοκάκια, σάν τρελλός.

Κι' άκουσε πάλι την πρώτη τή φωνή, που κοπανούσε πάντα τό χαβά της :

— Πρέπει νά τόν σοτώσω, δέν είνε προκοπή! Πρέπει νά πάρω πίσω την προσβολή που μούκανε... Πρέπει νά πάω νά παραμονέρω σπίτι του, τή στιγμή που θά γυρίζει μοναχός του, νά καταλάβει με ποιόν έχει νά κάνει... Μούκανε τό φίλο, μέχρι τώρα, άλλ' άπόψε μου φανέρωσε τό μίσος του, την πονηριά του και την προστυχιά του... Πρέπει νά λείπει, νά λείπει, μιά γιά πάντα! Μούκανε τό φίλο, τόσα χρόνια, γιά νά με ταπεινώσει πού σκληρά! Διάλεξε τή χειρότερη στιγμή, γιά νά μου πετάξει τή βροσιά του, νά με πληρώσει, μπροστά σ' όλο τόν κόσμο... Γιατί με φθονεί και με ζηλεύει, γιατί δέν έχει μάτια νά με δει! Γιατί προσμένει, θαρρείς, την είτακρία, γιά νά με διασώσει, και νά μ' έξευτελίσει... Πρέπει νά τόν σοτώσω, δίχως άλλο, νά γλιτώσω απ' αυτό τόν εφιάλητη —κι' άς πάω χίλια χρόνια φυλακή!

Και Ξαναόριζε ή δεύτερη φωνή :

— Έβλε τό μάτια που τόσο λαχταρούσα, μέσ' στις ά γριάνες μου και τις περιπλανήσεις μου, τό μάτια που δηρούσα ν' άνταμώσω! Γι' αυτά τό μάτια τυραννιόμουν τόσα χρόνια, και πολεμούσα, και καρδιοχιτιούσα... Τά βλεπα ταχτικά μέσ' σ' όνειρό μου, κι' άπλονα τό χέρια νά τό πάσω! Κι' όμως έκείνα που γλιστρούσαν πάντα, μέσ' απ' τ' άνοιγμένα δάχτυλά μου, σάν ίσκιου κάποιου άστρων στό νερό... Μπροστά σ' αυτά τ' άγαπημένα μάτια, τίποτα πιά δέν έχει σημασία : όλα σβήνουν και χάνονται μπροστά τους, σάν τά σήνερα την ώρα της αύγης! Η ζωή κι' ό θάνατος ένώνονται, σ' ένα άγχαλίσιμα τρελλό και δίχως τέλος... Είνε τό μάτια που σοτώνοιον τους καιμούς, γιατίρέουν όλες τις φιλοδοξίες, έξαφανίζουν όλες τις πηγές... Έβλε τό μάτια που δέ ζω παρά γι' αυτά —και πού γι' αυτά, μιά μέρα, θά πεθάνω...

Κ' ή τρίτη φωνή σκέπαζε τις άλλες :

— Θέλω νά κάνω κάτι που νά μείνει! Νά κλείσω, μέσα σέ πεντ' —έξη στίχους, όλες τις άγιονίες τών άνθρώπων, όλες τις εύτυχίες τών άνθρώπων —όλα τ' άνέγραστα και τ' άπραγματοποιήτα, που τους βαραίνουν, τόσα χρόνια, την ψυχή... Νά κάνω κάτι τόσο δυνατό, που τέτο πράμα, τόσο δυνατό, νά μίν έχει ποτέ Ξανακουστεί — κάτι που νά ζει παντοτινά, κι' όταν άκούω άδύο ξεχαστεί, χαμένος πάλι στό Μεγάλο Τίποτα —τό τίποτα που μ' έπλάσε μιά μέρα...

Κι' οι τρεις φωνές, καθεμιά με τή σειρά της, Ξαναόριζαν τόν ίδιο τό σοκάτο.

Τό φεγγάρι, στρογγυλό και καθαρό, λαμπροκοπούσε μέσ' στην ήσυχία, σάν ένα σώμα μεθυσμένο και γιμνό, που νοσταλγεί κάποια χαμένη εύτυχία. Δίχως νά τό καταλάβει, είχε περάσει τή δεινροστοχία, κι' είχε φτάσει μπροστά στην προαιμία. Τά νερά καθρέφτιζαν τό φως του φεγγαριού, σέ μιά χμαερικήν άδειμότητα. Ένα σπορό βαρκοζόλης άραμμένες, έμωαζαν, κι' αυτές, στό φως του φεγγαριού, σάν άρνάκια Ξαπλωτά που λιάζονται, μέσ' στό μεσημεριάντικο λιοπύρι...

Στάθηκε στην άκρη του γαλιού, και κάρφωσε τά μάτια του στη θάλασσα, Μεγάλη νεζο, γυρω και παντού. Κάποιο σκυλί γαϊγίξε μονάχα στό λιμάνι, δεμένο σ' ένα μαζουκό καλάι. Κ' ή ήχώ Ξαναόρισε τόν ήχο της φωνής του, πού άδυνατισμένον, άπό πέρα...

Ξανατρεξε τό δρόμο του σπιτιού του. Πέρασε πάλι τή δεινροστοχία, και μύηξε μέσ' στό σκοτεινά σοκάκια. Περατοούσε με βήμα κουρασμένο. Οι καπνοί του κρασιού είχαν σκορπίσει, κι' ένιωθε τό μυαλό του καθαρό. "Έμεινε μόνο κάποιο βάρος στό κορμί του, τά νερά τού ήταν ιουδισιαμένα, σά νά πάλεσε πρωτίτερα με κάποιον...

— Πρέπει νά τόν σοτώσω, δέν είνε προκοπή! Ξαναείπε μέσα του και πάλι μιά φωνή. "Αλλά τό είπτε, τόσα κουρασμένα, σά νά μίν είχαν έννοια τά λόγια της.

Ξαρκικά, μέσ' στη μεγάλην ήσυχία, καθώς έστριβε στόν τελευταίο δρόμο, άκουσ' έναν ήχο μαντολίνου. Ομιήθηκε πώς ήταν Σαββατόβραδο. Μιά παρτέα περνούσε. "Ο γλυκός κι' όλότρεμος ήχος του μαντολίνου, κέντησε σά βροχιά, την καρδιά του...

Ξέχασε και τή δεύτερη φωνή. Δέν είχε μείνει, μέσ' στό βάθη της καρδιάς του, παρά ή τρίτη, κι' ή βαθύτερη φωνή. "Έλεγε, τόσα έπιτακτικά :

— Πρέπει νά κάνω κάτι που νά μείνει...

"Ανέθηκε τά σκαλοπάτια γρήγορα, και στό φως τό κίτρινο της λάμπας, χάραξε με μολύβι κάποιους στίχους, που τους είχε ταιριαγμένους απ' τό δρόμο. Κι' αυτοί οι στίχοι, είτε πρόκειται νά ζήσουν, είτε πρόκειται, μιά μέρα, νά χαθούν, τοΰδωσαν γιά μιά στιγμή την άίσθηση πώς είχε Ξαλαφρώσει την ψυχή του —κι' έπεσε και πλάγιασε χαρούμενος, όπως πλαγιάζει, μυστικά χαμογελώντας, Ένας εύτυχισμένος έραστής...

ΝΑ ΠΟΛΕΩΝ ΛΑ ΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Τό άρχαιότερο έπιμετρο έργο που βρισκείται στόν κόσμο, είνε ένα Αιγυπτιακό κείμενο, σχετικά με τις περιπέτειες και την κατάβασι στόν Άδη της θεάς Ίσιδα.

— Τά άμύδαλα, άν και άποτελούν γιά τόν άνθρωπο μιά απ' τις θρεπτικότερες τροφές, είνε συγχρόνως δηλητήριο που προκαλεί τό θάνατο στην άλεπού, στην κόττα, στό σκύλο και σέ άλλα ζώα, όταν φάνε πολλά έξ αυτών.

— "Ο φασιανός, άντιθέτως, τρώει με ιδιαίτερη μάλιστα προτίμηση και χωρίς φρεσκά νά πιάη τίποτε, τό φυτό στραμόνιο, τό όποιον δηλητηριάζει τόν άνθρωπο.

— Έπίσης, ό λύκος μπορεί νά φάγη άνανδύνως ποσότητα άρσενικού, που θάρριζε άμέσως κατά γής νερού κι' ένα άλογο.

— Στην έποχή του Σαυράτου και του Δημιοσθένους, οι νέοι τών Άθηνών άπέφραγαν τά θεριά λουτρά, γιατί πιστευόταν ότι αυτά... χαλούν τόν χαρακτήρα και άδυνατιζόν τό φρόνημα.

— Κατά τό έτος 1846, στην Άγγλία ψηφίστηκε ένας νόμος, δινάμει του όποιου ιδρύοντο σ' όλη τή χώρα δημόσια λουτρά, στό όποια οι κάτοικοι μπορούσαν νά πάρουν τό μπάνιο τους δωρεάν.

— Οι Ουαζαβαίοι της Άφρικής θεωρούν τό κάπνισμα... θανάσιμο άμάρτημα, μπρός στό όποιον ή κλοπή και ό φόνος είνε απλά παραπτώματα.

— Κάποτε, ό πάμπλουτος βασιλεύς της Λυδίας Κροΐσος, θέλοντας νά... χαλαρώση τόν θεό Άπόλλωνα, έσφαξε πρός χάριν του στούς Δελφούς χιλιάδες ζώα και έλιωσε όλόκληρα φρονία χουσαριού.

— Κατόπιν έπηρε τό λωμομένο αυτό χουσαίρι και κατεσκευάσε άγάλματα γυναικών και όμοιώματα λιονταριών, τά όποια άμείρωσε πάλι στόν θεό του περιφρημον μναιείου.

— Λέγεται, ότι ό όνομαστός ζωγράφος Φρά Άντζέλικο, κάθε φορά που ζωγράφιζε τό Χριστό επάνω στό σταυρό, είχε τά μάτια του διακεκομμένα απ' τή συγκίνηση.

— Κάποιος Άγγλος συγγραφέυς συνιστά στούς άναγνώστες του νά διαβάσουν τόν ποιητή Άρόιστο —άν θέλουν νά τόν νιώσουν — τά βροχερά άπογεύματα και τόν Δάντη στό φως του φεγγαριού!

— Μιά από τις κυριότερες ύποχρεώσεις που επιβάλλει ή θρησκεία τών Ίνδων στούς πιστούς της, είνε και τό νά σινασθάνονται τά παθήματα τών άλλων, σάν νά ήσαν έντελώς δικά τους.

— "Υπάρχει ένα μέρος παρόμοιο της Άφρικής, όπου οι κάτοικοι λατρεύουν ως θεό τόν... καρχαρία και κάνουν μάλιστα πρός τιμήν του τρέις γιορτές κάθε χρόνο.

— Στις γιορτές αυτές γυμίζουν τις βάρες των με κόπτες και πουλερικά, τά όποια πηγαίνουν και τά οίχνουν στό μέρη όπου υπάρχουν καρχαρίες.

— Τό χειρότερο όμως είνε, ότι κάθε χρόνο διαλέγουν και ένα βρέφος και τό προσορίζουν, από την ώρα που θά γεννηθή, γιά τό δόντια τών καρχαριών.

— "Όταν ό μελλοθάνατος γίνη δέκα χρόνων, τόν παίρνουν την ήμέρα της γιορτής του καρχαρία, τόν δένουν σ' ένα κούτσουρο κοντά στην άμμουδιά και τόν άφίνουν εκεί μέχρις ότου τόν άντιληφθούν οι καρχαρία και τόν καταροχθίσουν.

— Στις νήσους Φίτζι, ή όποιες κατοικούνται έννοείται από καννιβάλους, όποιος ύθαγενής τρώει τας συζύγους του και τούς συγγενείς του, όχι μόνον δέν καταδιώκεται, άλλ' άπολαύει της... κοινής έπιτηδεύσεως, άρκει νά μίν παραμολή τή θρησκευτικά καθήκοντά του.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Έκείνος κι' εκείνη :

— Λοιπόν, σύμφωνοι ; Θάρθο τά μεσάνυχτα και θά σέ άπαγάγω...

— Ναι, χουσέ μου.

— Και πιστεύεις, ότι θά κατορθώσης νά έτοιμάσης τά πράγματά σου ως εκείνη την ώρα ;

— "Ο μπαμπάς κι' ή μαμά μου υποσχέθηκαν κι' οι δύο ότι θά με... βοηθήσουν !...

